

Áldás és átok

Bibliaolvasás: 1Mózes 13: 1 – 13.

Alapige: „Bizonyosságul hívom ellenetek ma a mennyet és a földet, hogy az életet és a halált adtam előtökbe, az áldást és az átkot: válaszd azért az életet, hogy élhess mind te, mind a te magod; Hogy szeressed az Urat, a te Istenedet, és hogy hallgass az ő szavára, és ragaszkodjál hozzá; mert ő a te életed (...).” 5Móz 30:19-20.

A biblia-olvasás során egy választás történetét hallottuk. Akkor tudunk jól választani, ha azt mennyei látás (Apcs 26:19) előzi meg, hogy Pál apostol szavaival fogalmazzak. Az ő esetében volt egy látás előtti élete és lett egy látás utáni élete. A látás alatt pedig azt a napot kell értenünk, amikor felfegyverkezve és öldökléstől lihegve ment összefogni a keresztyéneket Damaszkuszba, hogy őket börtönbe vetve, megkínózva őket elszakíthassa Krisztustól (Apcs 26:9-20). Akkor ezen az úton szembe ment vele Krisztus és megkérdezte tőle:

- Saul, Saul, miért engem üldözöl?

Akkor látta Pál a feltámadott Urat, a dicsőségest, a hatalmast, akinek nem lehet ellentmondani, aki szeretetével lefegyverez. Pállal is ezt történt és azon a napon, megbízatást is kapott Krisztustól és élete új célt és értelmet nyert. Mindezt együtt nevezi Pál mennyei látásnak, mely iránt attól a perctől fogva soha nem volt engedetlen (Apcs 26:19). Attól kezdve Pál mindent alárendelt a feltámadott Krisztusnak, az élő Urral való közösségének, és mindvégig megmaradt azon az Úton, amit neki maga Krisztus jelölt ki.

Azt mondtam, hogy látásnak kell megelőznie azt, hogy az életünk során jó döntéseket tudjunk hozni, különben képtelenek vagyunk rá, és ennek a történetét, vagy iskolapéldáját láttuk és halhattuk az Ábrahám és Lót elválásának történetéből. Ennek a történetek az üzenetére később még visszatérek.

Előtt előre bocsátanám azt a gondolatot, hogy „az áldások gyakran az átok ruháját öltik magukra”¹ – írja Visky Ferenc a Méz a sziklából áhítatos könyvében. A Szentírás a héber בָּרָךְ (bárák) ígét egyaránt használja az áldás² és az átok³ (az Istent/királyt káromolni, szidalmazni, gonoszt gondolni) kifejezésére is. Hatalmas bölcsesség rejlik benne! Az a rejtély, hogy az „az áldások gyakran az átok ruháját öltik magukra, és fordítva! És most gondoljunk Ábrahám és Lót választásának történetére!

A megfeszített Krisztusban Isten mindkettőt elénk tárta, hogy jól válasszunk. De ki képes jól választani ott a kereszt tövében? A választásaink mindig a kereszt tövében történnek! Hogyha figyelmesen hallgattátok Lót és Ábrahám választásának és elválásának történetét, akkor tudjátok, hogy az ő életbevágó választásuk előtt, akkor Ábrahám nem csak a marhájával, anyájaival, az aranyával és ezüstjével volt el, hanem neki volt oltára is. Ábrahámnak volt oltára, ahol leborult imádkozni az Úrhoz, Lótról ezt nem olvassuk! A Lót döntésében az oltár nem volt jelen, csak az Ábrahám döntésénél volt jelen! Ez óriási különbség, mert ha mi keresztyének vagyunk, akkor a mi választásainknak, mindig az oltárnál kell történiük, ha Ábrahám hite és engedelmissége szerint mi az ő gyermekei vagyunk, akkor a mi választásaink is az oltárnál, azaz a keresztnél, a megfeszített Krisztus jelenlétében történnek!

De ki képes jól választani ott a kereszt tövében? Ki képes az átokként megjelenő borzalomban az életet felismerni és őt választani, mert az élet Krisztus.⁴ Mert, amint hallottuk az élet Krisztus! Ki tud tehát jól és helyesen választani?

Krisztus gyűlölő a messiási jeleket és csodákat cselekvő Isten Fia Jézusban csak ördögöt és átkot láttak. A kereszten szenvedő Jézusban is csak káromlásaikra méltó gyalázatot láttak.

Velük ellentétben a nagypénteki három keresztre feszítést levezénylő római százados az átok fájára felemelt Krisztusban felismerte az élő Isten Fiát, az áldások áldását. Hasonlóképpen az Úr jobbján, a vele együtt megfeszített gonosztevő is. De míg a balján levő gonosztevő a keresztről való leszállás általi életet választotta és azzal együtt az átkot és kárhozatos kínhalált, addig a Krisztus jobbjánál keresztre feszített társa a Krisztussal együtt⁵ történő kereszthalált választotta és azzal együtt az áldott üdvösséges örök életet is, a mennyei paradicsomban.⁶

A megfeszített Krisztussal gúnyolódó gonosztevő áldásnak és messiási csodának látta a keresztről való leszállást.⁷ Ez a látás azonban vakság volt és az átkozott kárhozat szándékos választása. Ezzel ellentétben a szenvedő Jézus mellett való kitartás, a vele együtt való szenvedés és halál választása, valójában az áldott örök üdvösség választása.

Viszont, ahogyan „az áldások gyakran az átok ruháját öltik magukra”⁸, úgy az átkok is az áldások díszes ruháiban tetszelegnek a szemünknek, a vágyainknak és a kívánságainknak. Az Édenben a jó és gonosz tudás fája az élet fájának látszott, de átkot, halált és kárhozatot termelt. Mellette állt az élet fája is, de az nem volt vonzó. Az Éden kertje tele volt finomabbnál finomabb ehető gyümölcsökkel, bármelyikről ehettek, az élet fájáról is, egyedül csak a halált hozó fáról nem volt szabad enniük. És az ember mit választott, minden jó lehetőség közül? Az egyetlenegy rosszat! Az ember akkor sem tudott jól választani! Melyik ember? A bűn nélküli, a bűnbeesés előtt ember! Miért?

Azért, mert az élet fája, aki a megfeszített Krisztus nem volt vonzó a szemnek, sem az emberi nagyravágyó hiúságnak. Ismerjük be! Utált és az emberektől elhagyott volt Ő! Olyan kibírhatatlan volt a látványa, hogy kifodul az ember bele, a tekintetedet el kell fordítsd tőle! Ezt írja Ő róla szóról szóra az Ige Ézsaiás prófétán keresztül; kibírhatatlan látvány. A nagyra törő szem nem láthatta meg benne az örök életet, csak az Úrban való szeretetteljes bizalom láthatja az élet fájában az örök üdvösséget.

Szodoma határában Ábrahám és unokatestvére Lót is választott. Lót olyannak látta Szodoma határát, mintha az maga az Éden⁹ volna. Miután Lót elválasztotta magának a Jordán egész mellékét, és elköltözött, el egészen Szodomáig, Ábrahámnak maradt az ígélet kopár és köves földje, Kánaán.¹⁰ Szodoma a mennyei szentek¹¹ perspektívájából nem az Éden, hanem a rabság és a halál földje¹² volt, mint Egyiptom. Megemésztette az a föld¹³, Lót feleségét (1Mózes 19: 25-26), a vejeit (1Mózes 19: 14-17) és romlásba vitte két leányát is (1Móz 19:31-38), Lót pedig meggyötört¹⁴ és mindentől megfosztva, mintegy tűzön át¹⁵ menekült meg az Úr iránta való kegyelme¹⁶ miatt, különben ő maga is belehalt volna abba a választásába!

Azt gondoljátok, hogy egyedül ő járt így? Egyetlen embernek volt ez a gyalázat és szégyen az életútja? Nézzünk körül a magunk szűk körében, a családjunkban, a barátaink körében! Ott volt-e az oltár a választásaikat megelőzően, amikor valaki úgy döntött, hogy fogja a sátorfáját és elhagyja szülőföldjét és elmegy a nagyvilágba? Vagy nem volt ott az oltár és elment, mint Lót, mert ott az a föld fantasztikusan jól néz ki, ott kolbászból van a kerítés. Nem ítélezés ez, hanem tényekről próbálok beszélni. Gondolkodjunk el minderről!

Számunkra az ég és a föld, maga Krisztus. Az elmúlhatatlan ég és föld számunkra szintén Krisztus! A mi Kánaánunk, nem más, mint Krisztus. Ő benne élünk mozgunk, vagyunk.¹⁷ Nincs Ő nálánál felettebb való jónk! – mondja a zsoltáros, Ő a legfőbb jónk! De szép Ige ez, de igaz is? Ő a te legfőbb jód a te életedben, vagy valami, ami jobb, mint Krisztus?

„Ezt mondom az Úrnak: Én Uram vagy te; felettéd való jómm nincsen. A szentekben, akik e földön vannak és a felségesekben, bennük van minden gyönyörűségem.” Zsolt 16:2-3.

Az Úr tehát a te legfőbb jód? Az Úr szentjei a te gyönyörűséged? Mond! Hogy jöttél ma ide a szentek közösségébe? Úgy, hogy találkozni fogsz a testvéreddel, az Úr szeme fényével, mert benne gyönyörködsz, ahogyan az Úr megkönyörült rajta, ahogyan Ő vezeti az ő életét, ahogyan

őt gondviseli, ahogyan arcán keresztül az Isten mosolya beragyogja az Úr a közösséget? Úgy jöttél ide, hogy találkozni fogsz vele és milyen jó lesz? Mert a zsoltáros éppen erről beszél. Ennyire fontosak és drágák vagyunk az egymás számára? Mi el tudjuk-e mondani egymásról? Őszintés? Mert ez a gyülekezet, ennek kell lennie! Én erről nem mondom le, én ezért vagyok itt, mert jó látni az arcotokat! Együtt hallgatni az Isten igéjét, együtt felbuzdulni, megerősödni, meggyógyulni az Úr által.

Testvérem! Csak akkor nem cseréled le Kánaánt Szodomára, a mennyei Jeruzsálemet pedig Babilonra, ha újból és újból kimondod az Úrnak, hogy feletted való jóm nincsen! Ha Jézus Krisztus ismeretének gazdagsága miatt kárnak és szemétnak ítélsz mindent, ami versenyre kel ellene, legyen az tudomány, karrier, dicsőség, rátermettség, szerelem, bármi és bárki. Csak akkor a legfőbb jó számodra Krisztus, ha érte kárba veszni hagysz mindent, ami versenyre kell vele és a helyére törekszik; csak hogy a Krisztust megnyerjed¹⁸. Csak akkor a legfőbb jód Krisztus, ha közte és te közted nem ékelődhet be semmiféle idegen istenség, istenített bálvány, dolog és személy.¹⁹ És itt nem rossz dolgokról beszélek, hogy valami mocskos, ocsmány bűn foglalja el a szívemet, nem, hanem csupa jó dolgokról. Ezek a jó dolgok ne ékelődjenek közéd és az Úr közé!

Csak akkor szereted igazán Jézust, ha gyönyörűségig ragaszkodsz az Ő földi népéhez, gyarló gyülekezet tagjaihoz, a te testvéreidhez (Zsolt 16:3) és a te testvéred mögé utasítod magadat, őt pedig nagyobbnak és különbnek tartod te magadnál. Krisztus Urunk mondja:

- „Nincsen senkiben nagyobb szeretet annál, mintha valaki életét adja az ő barátaiért. Ti az én barátaim vagytok, ha azokat cselekszitek, amiket én parancsolok nektek.” Ján 15:13-14.

Urunk tanítványai, az apostolok éppen így tettek! Ma úgy emlékezünk az aradi tizenháromra, mint akik Krisztus Urunkhoz ragaszkodtak, szerették Őt, és népéért, azaz értünk az életüket áldozták. Ők nem a császárért, az elmúló földért és világért harcoltak, hanem a mennyei életért és a mennyei országért, azaz városért.²⁰ Ők ezt a mennyei várost hagyták nekünk örökségül! Ne cseréljük hát le azt semmi mullandó földivel! Legyen és maradjon Krisztus a legfőbb jónk mindörökké! Ámen.

Jegyzetek:

¹ Visky Ferenc: Méz a sziklából Koinónia Kolozsvár 2003. oldal 397.

² „Bizonyosságul hívom ellenetek ma a mennyet és a földet, hogy az életet és a halált adtam előtökbe, az *áldást* és az átkot: válaszd azért az életet, hogy élhess mind te, mind a te magod” 5Móz 30:19.

³ Mikor pedig a vendégség napjai sorra lejártak vala, elkülde értük Jób és megszentelé őket, és jóreggel felserkene és áldozik vala égőáldozattal mindnyájuk száma szerint; mert ezt mondja vala Jób: Hátha vétkeztek az én fiaim és *gonoszt gondoltak (itt piel perfectumban van a פָּרַךְ ige) az Isten ellen* az ő szívükben! Így cselekedik vala Jób minden napon. Jób 1:5.

⁴ Monda neki Jézus: Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, hanemha én általam. Ján 14:6; „Én vagyok a feltámadás és az élet: aki hisz énbenem, ha meghal is, él; És aki csak él és hisz énbenem, soha meg nem hal. Hiszed-e ezt?” Ján 11:25-26.

⁵ Gal 2:20; Kol 2:12; Kol 3:3; Róm 6:3-4.

⁶ És monda neki Jézus: Bizony mondom neked: Ma velem leszel a paradicsomban. Luk 23:43.

⁷ Máté 27:40 és 42; Luk 23:39.

⁸ Visky Ferenc: Méz a sziklából Koinónia Kolozsvár 2003. oldal 397.

⁹ Felemelé azért Lót az ő szemeit, és látá, hogy a Jordán egész melléke bővizű föld; mert minekelőtte elvesztette volna az Úr Szodomát és Gomorát, mind Coárig olyan vala az, mint az Úr kertje, mint Egyiptom földje. 1Móz 13:10.

¹⁰ 1Móz 13:11-12

¹¹ Vigyázók határozatából van ez a rendelet, és *a Szentek* parancsolata ez a végzés, hogy megtudják az élők, hogy a felséges [Isten] uralkodik az emberek birodalmán, és akinek akarja, annak adja azt, és az emberek között az alábbvalót emeli fel arra. Dán 4:14. Vö.: 1Mózes 13: 13.

¹² Én, az Úr, vagyok a te Istened, aki kihoztalak téged Egyiptomnak földéről, a szolgálat házából. 2Móz 20:2. Vö.: 1Móz 13:10.

¹³ És rossz hírét vivék annak a földnek, amelyet megkémleltek volt, Izrael fiaihoz, mondván: Az a föld, amelyen általmentünk, hogy megkémleljük azt, *olyan föld, amely megemészti az ő lakóit* (...). 4Móz 13:33.

¹⁴ 2Pét 2:6.

¹⁵ Mert más fundamentomot senki nem vethet azon kívül, amely vettetett, mely a Jézus Krisztus. Ha pedig valaki aranyat, ezüstöt, drágaköveket, fát, szénát, pozdorját épít rá erre a fundamentomra; Kinek-kinek munkája nyilván lészen: mert [ama] nap megmutatja, mivelhogy tűzben jelenik meg; és hogy kinek-kinek munkája minémű legyen, azt a tűz próbálja meg. Ha valakinek a munkája, amelyet ráépített, megmarad, jutalmát veszi. Ha valakinek a munkája megég, kárt vall. Ő maga azonban megmenekül, de úgy, mintha tűzön keresztül. 1Kor 3:11-15.

¹⁶ Mikor pedig késedelmeskedék, megragadák a férfiak az ő kezét és az ő feleségének kezét és két leánya kezét, az Úrnak iránta való irgalmából, és kivivék őt: és ott hagyák a városon kívül. 1Móz 19:16.

¹⁷ Mert ő benne élünk, mozgunk és vagyunk (...). Apcs 17:28.

¹⁸ Fil 3: 8.

¹⁹ 2Mózes 20: 3.

²⁰ Zsid 11:10; „Hanem járultatok Sion hegyéhez, és az élő Istennek városához, a mennyei Jeruzsálemhez, és az angyalok ezreihez, Az elsőszülöttek seregéhez és egyházához, akik be vannak írva a mennyekben, és mindenek bírájához Istenhez, és a tökéletes igazak lelkeihez, És az újszövetség közbenjárójához Jézushoz (...)” Zsid 12:22-24.